Τα ουτοπικά όνειρα των νεωτεριστών (Όσιος Θεοφάνης ο Έγκλειστος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 21 Απριλίου, 2015

Υπάρχει κάποια πατερική θέση, σχετικά με τις λεγόμενες «ανθρωπιστικές οργανώσεις» παγκόσμιου βεληνεκούς;

Ο Κύριος μας έδωσε αυτή τη σύντομη ζωή ως χρόνο και ευκαιρία προετοιμασίας για την άλλη, την ατελεύτητη. Στη διάρκεια, λοιπόν, της σύντομης επίγειας ζωής μας πρέπει να συγκεντρώσουμε «προμήθειες» για ολόκληρη την αιωνιότητα. Πώς; Με τα καλά έργα. Απ’ αυτά σχηματίζεται ένα κεφάλαιο. Και από τον τόκο του κεφαλαίου συντηρούμαστε σ’ ολόκληρη την αιωνιότητα. Όποιος από μας κάνει μεγαλύτερες αποταμιεύσεις, θα ζήσει εκεί πιο πλούσια˙ και όποιος κάνει μικρότερες αποταμιεύσεις, θα ζήσει πιο φτωχικά. Ο Κύριος «*θα πληρώσει τον καθένα κατά τα έργα του*» (Ρωμ. 2:6).

Στην παρούσα ζωή, λοιπόν, πρέπει να κάνουμε ό,τι μπορούμε για ν’ αυξήσουμε τις καταθέσεις μας σ’ αυτόν τον λογαριασμό. Δεν είναι δύσκολο. Ο ίδιος ο Κύριος το βεβαιώνει, λέγοντας: «Ο ζυγός μου είναι απαλός και το φορτίο μου ελαφρό» (Ματθ. 11:30). Όλη η χριστιανική ζωή συνοψίζεται σε τούτα: Να πιστεύουμε στον Θεό, στην προσκυνητή Τριάδα, που μας σώζει με το λυτρωτικό έργο του Ιησού Χριστού και με την αγαθότητα του Αγίου Πνεύματος, να ζούμε σύμφωνα με τις εντολές του Ευαγγελίου, παίρνοντας θεία δύναμη μέσω των ιερών Μυστηρίων της Αγίας Εκκλησίας μας, και να ελπίζουμε ότι ο Θεός, για την πίστη και την υπακοή μας σ’ Αυτόν, δεν θα μας στερήσει τα επουράνια αγαθά.

Όσο απαραίτητη είναι η **πίστη** για τη σωτηρία μας, άλλο τόσο απαραίτητα είναι και τα **καλά έργα**. Το τονίζω αυτό, γιατί μερικοί διακηρύσσουν πως η πίστη είναι αρκετή, ενώ άλλοι λένε ότι φτάνει να είμαστε «καλοί άνθρωποι», να κάνουμε δηλαδή καλά έργα. Η αλήθεια είναι πως η πίστη και τα έργα έχουν ίση αξία. Η πίστη πρέπει να συνοδεύεται και να επιβεβαιώνεται από τα καλά έργα, δηλαδή από ζωή άγια, σύμφωνη με τις θείες εντολές. Εδώ, στην τήρηση των θείων εντολών, είναι που πρέπει να συγκεντρώσουμε περισσότερο την προσοχή μας. Την πίστη, βλέπεις, την αληθινή ορθόδοξη πίστη, την έχουμε. Τι μας μένει λοιπόν; **Η τήρηση των εντολών**, τα καλά έργα. Γιατί «***η πίστη χωρίς έργα είναι νεκρή***» (Ιακ. 2:20). Και πρέπει

να πω, ότι χρωστάμε απέραντη ευγνωμοσύνη στον Κύριο, γιατί **την αξία των έργων μας την καθορίζει με κριτήριο όχι τη σπουδαιότητα ή τη μεγαλοσύνη τους, αλλά τη διάθεση που υπάρχει μέσα μας, όταν τα επιτελούμε**. Ευγνωμοσύνη Του χρωστάμε ακόμα, γιατί μας δίνει καθημερινά αναρίθμητες ευκαιρίες για την επιτέλεση καλών έργων σύμφωνα με το θέλημά Του, έτσι που, αν προσέχουμε, μπορούμε κάθε στιγμή να Τον ευαρεστούμε.

Για να ευαρεστήσεις, λοιπόν, κι εσύ τον Θεό, δεν είναι ανάγκη να κάνεις κάτι το πολύ μεγάλο, δεν είναι ανάγκη να πας στο εξωτερικό, όπως κάνουν οι νεωτεριστές και τάχα προοδευτικοί. **Φτάνει να κοιτάς γύρω σου κάθε μέρα και ώρα.** Διακρίνεις σε κάτι τη σφραγίδα της θεϊκής εντολής; Κάνε το δίχως χρονοτριβή ή δισταγμό, με την πεποίθηση ότι ο ίδιος ο Θεός αυτή την ώρα ζητάει από σένα αυτό το έργο και τίποτ' άλλο. Προσπάθησε να στερεώσεις μέσα σου έναν τέτοιο τρόπο σκέψεως. Όταν το κατορθώσεις, απέραντη γαλήνη θα πλημμυρίσει την καρδιά σου, ειρήνη που θα προέλθει από την επίγνωση ότι κάθε στιγμή δουλεύεις για τον Κύριο. Ακόμα κι όταν σου λένε να μπαλώσεις τις κάλτσες του μικρού σου αδελφού, και το κάνεις πρόθυμα για τον Χριστό, που μας πρόσταξε ν' ακούμε και να βοηθάμε τον πλησίον, εκτελείς ένα έργο θεάρεστο. Έτσι, με κάθε βήμα, με κάθε λέξη, με κάθε κίνηση, ακόμα και με κάθε ματιά μπορούμε να ευχαριστούμε τον Θεό, να βαδίζουμε στο δρόμο του θελήματός Του, και επομένως να κατευθυνόμαστε προς τον τελικό σκοπό μας.

Οι νεωτεριστές, οι τάχα προοδευτικοί, έχουν στο νου τους σύνολη την ανθρωπότητα, όλους τους ανθρώπους στοιβαγμένους μαζί. Είναι όμως γεγονός ότι η «ανθρωπότητα» ή ο «λαός» δεν υπάρχει ως πρόσωπο, ένα πρόσωπο για το οποίο θα μπορούσες κάτι να κάνεις τώρα ακριβώς. Η ανθρωπότητά μας συγκροτείται από ξεχωριστά πρόσωπα. Κάνοντας κάτι για ένα πρόσωπο, το κάνουμε μέσα στο σύνολο των ανθρώπων. **Αν ο καθένας μας έκανε ό,τι μπορούσε για οποιονδήποτε άνθρωπο έχει μπροστά στα μάτια του, αντί να ρίχνει μάταια το βλέμμα του τόσο μακριά, στο απρόσωπο σύνολο των ανθρώπων, τότε όλοι μας θα κάναμε κάθε στιγμή ό,τι χρειάζεται γι' αυτούς που έχουν ανάγκη, κι έτσι θα εδραιώναμε την ευημερία του συνόλου του ανθρώπινου γένους, που αποτελείται από πλούσιους και φτωχούς, από αδύνατους και ισχυρούς. Όσοι**

οραματίζονται την ευημερία όλης της ανθρωπότητας συνολικά, αδιαφορούν γι' αυτό που είναι μπροστά στα ματιά τους. Έτσι, όμως, δεν εκπληρώνουν το σκοπό της ζωής, γιατί ούτε τη δυνατότητα έχουν να επιτελέσουν ένα τόσο μεγάλο έργο, όπως είναι η πανανθρώπινη ευημερία, ούτε πάλι αξιοποιούν τις ευκαιρίες, που τους δίνονται, για την εκτέλεση μικρών καλών έργων.

Μου μίλησαν για μια τέτοια περίπτωση στην Αγία Πετρούπολη. Σε μια συγκέντρωση νέων, υπέρμαχων της «πανανθρώπινης ευημερίας» –αυτό ήταν το κεντρικό σύνθημα του «προοδευτικού» παραληρήματός τους-, κάποιος ..τζέντλεμαν έβγαλε έναν παθιασμένο λόγο για την αγάπη προς την ανθρωπότητα και το λαό. Τους συνεπήρε όλους. Όταν, όμως, γύρισε στο σπίτι του, ο υπηρέτης του, που δεν αντιλήφθηκε την επιστροφή του, δεν του άνοιξε αμέσως την πόρτα και δεν του έδωσε αμέσως κερί. Επιπλέον, επειδή το μπουρί της σόμπας του είχε βουλώσει, το δωμάτιό του ήταν λίγο κρύο. Ε, ο «ανθρωπιστής» μας δεν μπόρεσε να τ' ανεχθεί όλα αυτά, κι έλουσε τον υπηρέτη του μ' ένα χείμαρρο από βρισιές. Όταν εκείνος προσπάθησε να δικαιολογηθεί, του κατάφερε κι ένα γερό χτύπημα στο στήθος. Να, λοιπόν, ο φίλος μας με τα λεπτά αισθήματα, αυτός που από το ένα μέρος διαλαλούσε την αγάπη του για την ανθρωπότητα και από το άλλο μέρος, στο ίδιο του το σπίτι, δεν μπορούσε να φερθεί φιλάνθρωπα σ' έναν μόνο άνθρωπο. Το αποκορύφωμα του "προοδευτικού" παραληρήματος ήταν η διαγωγή που έδειχναν μερικές δραστήριες κοπέλες. Αυτές δούλευαν με ενθουσιασμό και ζήλο σε βιβλιοδετεία, δένοντας βιβλία «προοδευτικού» περιεχομένου, συχνά όμως άφηναν τις μανάδες τους χωρίς ένα κομμάτι ψωμί. Και όμως, πίστευαν ότι «τραβούσαν μπροστά» και θεμελίωναν την ευτυχία της ανθρωπότητας.

Όλοι οι κίνδυνοι προέρχονται από μία νοοτροπία που είναι υπερβολικά και άκριτα φιλελεύθερη. **Είναι προτιμότερο να ρίχνεις ταπεινά τα μάτια σου κάτω και να κοιτάς τα πόδια σου, προσέχοντας που πατάς**. Αυτός είναι ο πιο σωστός δρόμος.

Σου ξαναγράφω για όλα αυτά, επειδή πρέπει να στερεωθούν στο μυαλό σου. Θέλω να σε προφυλάξω από τη **σύγχυση και το σκοτισμό που προξενούν στην ψυχή τα όνειρα των νεωτεριστών**.

(Από το βιβλίο: «ΟΣΙΟΥ ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ ΤΟΥ ΕΓΚΛΕΙΣΤΟΥ. Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ γράμματα σε μια ψυχή», ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ, ΩΡΩΠΟΣ ΑΤΙΙΚΗΣ)

(Πηγή ηλ. κειμένου: gonia.gr)